

Érzékszervek

Az Őrségben, kedvenc falum girbegurba utcáján gurulok két keréken. A négy kerék, mely az Őrségbe hozott, alig egy órája állt meg a kedves, kicsiny, öreg ház mellett, de én máris a rétek és erdők világába vágytam. Hátamon ott a fotósfelszerelésem, zsebemben az őzhívás kellékei.

Hihetetlen, hogy megint eltelt egy év. Szerencsére itt sem változott. Mintha el sem mentem volna innen. Nézem a házak mögött elterülő kaszálókat, szemem kutatja a vörös foltokat a smaragdzöld vidéken. Alig gurultam száz métert, s már látok egy sutát. Most lép ki a kaszálón állva hagyott méteres fűsomók takarásából.

- Jól kezdődik – gondolom, s tovább tekerek.

Újabb száz méteren belül eltűnnek a házak, s a kaszálórét kinyílik egészen az útig. A rétet szegélyező magas fűben őzbak áll, háttal nekem, csak az agancsa látszódik ki. Szabályos hatos, barna szárákkal, hófehérre fent ágvégekkel.

Nagyot dobban a szívem. Lefékezek. Nyúlok a fényképezőgépem után, de mire a szemem elé emelném, a bakot már sehol nem látom.

Újból nyeregbe pattanok, s irány a patak melletti hosszú rét, ahol már oly sokszor vártam őzeket, néha nem is hiába.

Átmegek a patak feletti hídon, s letérek a réten keresztül futó ösvényre. Kanyarog az út majd lassan kinyílik előttem a tér. Hosszában terül el a rét, melyet egyik oldaláról az elegyes erdő, másik oldaláról a patak ölel magához. Lassan tolom a kerékpárt egy darabon, majd eldöntöm a fűben, s néhány métert előbbre lopódzok. Egy rám boruló fűzbokor takarásában állok meg, s iszom a táj édes látványát. Néhány perce szemlélődöm, mikor a patak felől kivált a rétre egy őzbak. Micsoda látvány! Kár, hogy olyan mesze van. Mindegy, azért exponálok. Csak, hogy emlék legyen egyszer. S ez az egyszer nagyon hamar eljött. A bak céltudatos szökellésekkel átvált az erdőbe, s eltűnik. Visszamegek a kerékpárhoz, felülök, s tekerek a kicsiny házig, ami most több mint egy hétig családom mesebeli otthona lesz.

Elhatározom, hogy másnap hajnalban már kint leszek és a párás, sejtelmes fényekben szerencsét próbálok. Hajnali háromkor ébreszt az óra, de meg sem mozdulok, aztán mégis: lenyomom, s alszom tovább. Ilyen az őrségi levegő. Részeg kábultságba taszít.

Délután a családi strandolás után ismét nyeregbe szálllok, és sietek egy korábbi sikeres őzfotózás helyszínére. Beülök a magas fűbe, a rét kaszálatlan szélén. Csak az objektív fúrja keresztül a hajladozó bugák tengerét, míg én a fűhullámok alá merülök. A délutáni fények meleg színeket festenek a rétre, mikor a túloldalon a szélcsend ellenére hirtelen megmozdulnak a magasra nyúlt fűszálak, s vad, vonagló táncba kezdenek, majd ismét mozdulatlanságba rendeződnek. Feszülten figyelem a történést. Egy újabb viharos tánc közben egy aprócska, vörhenyes gombolyag gurul ki a gyepre, tőlem úgy ötven méterre. Aztán a gombolyag kettéosztódik, s lesz belőle két pici nyurga róka. A két csöppség egymás száját harapdálja két lábon állva, mikor másik két róka ifjonc toppan a színre, s hatalmas hancúrozásba kezdenek. Nézem őket az optikán keresztül, de messze vannak.

- Elő a buttolót! - jön az ötlet. A gumisípöt finoman megnyomom, mintha gida hangot akarnék kelteni, de annál jóval halkabb és élesebb, magasabb hangot kapok. A hancúrozók egy pillanatra megállnak, fülelnek, majd folytatják a játékot. Megint megnyomom a csalsípöt, de most sok kis apró sipákolást keltek vele. A ravaszdi ifjoncok rám sem hederítenek, sőt ahogy játszanak, tőlem távolodni látszanak. Sípólok még néhányat, de a játék úgy tűnik most fontosabb számukra, mint holmi egér és sérült madár után kajtatni.

Egy kis köríven egymást kergetve a rét túloldaláról végül átbukdácsolnak arra az oldalra, ahol én is ülök, de közelebb nem jönnek, sőt egy nádas foltban szem elől veszítem őket. Hosszú

percekig semmi különös nem történik, csak a rovarvilág lágy muzsikáját hallgatom. Aztán egyszer csak egy fejecske jelenik meg a nádolt szélén, s bár messze van, de felém néz. Mögötte ott egy másik fejecske, s ő is felém figyel. Sípolok néhány gyenge, alig hallhatót. A kölykök pedig kiugrálják a nádasból, de csak azért, hogy egymás fülét kezdjék el tépkedni. Ugrálnak, birkóznak, morognak.

- Morognak?! Ezt eddig nem is hallottam! Persze hogy nem, mivel eddig sokkal messzebb voltak. Már nem is nyomkodom a sípot, csak nézem őket, mikor az egyik kis róka otthagya a többieket nyílegyenesen elindul felém. Belenézek az optikába, s a csöppség kitölti a képet. Exponálok. A hangra, melyet a felcsapódó tükör kelt a kis róka megtorpan és csillogó, ártatlanul kíváncsi tekintettel néz rám. Még a fejét is kicsit oldalra billenti és én a látványtól majd elolvadok. Aztán lépeget tovább, felém. Két méterre van tőlem, mikor szagot kap és elszalad oldalirányba. Ekkor elindul felém egy másik pamacs, ugyanazon az úton, mint a legbátrabb testvére. Hat méterre tőlem megáll, s a feje felett szitáló zengő legyet próbálja bekapni. Aztán két lábra áll és a mellső mancsával pofozná a zümmögő játékszert, de csak a levegőt csapkodja. Kis idő múltán a figyelme ismét rám terelődik, mert folyamatosan nyomom az exponáló gombot, s ez a zaj nagyon érdekes a kicsi számára. Még közelebb jön. Az objektíven keresztül nézem, de már az élességhatáron belül jár, nem tudom fotózni, aztán eltűnik életlen foltja a keresőből. Kinézek az állványra rögzített gép mögül és megdöbbenek azon, amit látok. A kis róka a bakancsom talpát szaglássza, ahogy kinyújtott lábbal ülök a fűben.

- Hát te meg mit csinálsz? – kérdezem tőle őszinte döbbenettel.

De aztán megnyugtat a tény, hogy elszalad, s nem lett belőlem rókaszelídítő.

Orosz György